

дребни парченца ясно-червената каменна играчка, съ които зачервила супата на куклитѣ си.

Ако червениятъ чукъ бѣше живо същество, т. е. ако той можеше да мисли, — какви ли тѣжни размишления биха дошли на ума му по поводъ на тази му чудна сѣдба! И наистина, шега ли е това: да се откъснешъ отъ голѣма планинска скала и станешъ осамотенъ камъкъ; да послужишъ на Феята и да накарашъ потокътъ да издаде тайнитѣ намѣрения на Ледената-царица, която владѣе планини и гори; да станешъ слѣдъ това божественъ талисманъ на войнствено племе; да бждешъ скиптъръ въ ржката на шарения човѣкъ и съ това да донисашъ слава на цѣлъ народъ; а отукъ смиренно да слѣзешъ до положението на готварски ножъ, за да чистятъ съ тебе нѣкакви овочия и зарзаватъ въ полудивия човѣшки животъ; слѣдъ това отново да заслужишъ особното внимание на любителитѣ на старини; да те поставятъ на кадифяна възглавница и да възбуждашъ очудването на много учени хора, а въ края на краищата да се прѣобърнешъ на „морковъ“ въ ржцѣтъ на малкото момиченце, безъ да се удостоишъ даже да възбудишъ апетита на една отъ разглезенитѣ му кукли!

Но все пакъ червениятъ чукъ не билъ съвсѣмъ унищоженъ: отъ него останало едно парче, голѣмо колкото орѣхъ. Лакеятъ на графинята, като метѣлъ стаята, прибралъ това камъче и го продалъ за половинъ левъ на златаря, а той украсилъ съ него три прѣстена, по милостѣта на тази добродѣтелна Фея, която не дава нищо да се изгуби въ свѣта безслѣдно, която всичко възобновява и разрушената работа почва да гради отново.

Името на тази царица-Фея вие, дѣца, добрѣ знаете: тя се казва Природа.